

Arrest

nr. 194 074 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en geboren en Chatkrata in de Indische staat Uttarakhand, India. Uw vader is afkomstig uit Shigatse (Chin: Xigzaze) in Tibet, uw moeder is geboren in India.

Sinds u klein was liep u school in de Tibetan Homes School in Happy Valley in Mussoorie, Dehradun in Uttarakhand.

U zat daar op internaat en maakte daar uw middelbare school af. Vervolgens studeerde u tussen 2007 en 2011 verpleegkunde aan het Alva's Institute of Nursing Sciences in Moodbidri in de Indische staat Karnataka.

Na uw studies ging u in 2011 als verpleegkundige aan de slag in het Combined Medical Institute (CMI) in Dehradun. Omdat u er lastig werd gevallen door een Indische collega die een relatie met u wou beginnen en omdat Tibetaanse verpleegkundigen er een slechter werkrooster en meer zwaardere patiënten kregen en geen kans op promotie maakten, in tegenstelling tot de Indische verpleegkundigen, nam u er op 31 oktober 2013 ontslag. U zocht uw moeder op in de plaats waar ze haar winter-business deed. Vervolgens ging u op 15 april 201 als verpleegkundige aan de slag in het Shri Mahant Indiresch Hospital in Dehradun. Ook daar bleef de Indische verpleegkundige van het vorige ziekenhuis u lastig vallen. Hij belde u op en wachtte u op na uw werk. Hij zei dat het water hem aan de lippen stond, dat het uw laatste kans was om hem een antwoord te geven, dat hij alles kon doen om u tot zijn vrouw te maken en dat u niet het soort meisje was om goed behandeld te worden. U werd bang van hem. In dat tweede ziekenhuis moesten de Tibetaanse verpleegkundigen, in tegenstelling tot de Indische, vaak van afdeling veranderen. U moest na acht maanden een keer van afdeling veranderen. Voor die redenen gaf u in dat tweede ziekenhuis op 24 juli 2015 uw ontslag en besloot u India te verlaten.

Begin maart 2016 verliet u India en u vloog van New Delhi naar Bangkok, Thailand. U verbleef ongeveer twee en een halve maand in Bangkok. Dan vloog u naar Iran. U verbleef er zeven dagen in Teheran en dan twee dagen in een andere u onbekende plaats. Dan vloog u naar Istanbul in Turkije. U verbleef er bijna drie maanden. Vervolgens ging u per boot naar Griekenland. U verbleef er ongeveer twintig dagen in Athene. Dan nam u het vliegtuig naar Italië waar u twee dagen in de hoofdstad verbleef. Dan vloog u naar Frankrijk waar u de trein naar België op 26 september 2016 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: school- en studiedocumenten, een aanbevelingsbrief van het CMI-ziekenhuis, een aanstellingsbrief van het Shri Mahant Indiresch Hospital enkele foto's, een kopie van een aanbevelingsbrief van het Shri Mahant Indiresch Hospital, een kopie van uw ontslagbrief voor dat laatste ziekenhuis en een SD-kaart.

U vreest bij een terugkeer naar India in de gevangenis te worden opgesloten omdat u illegaal naar België kwam.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde school- en werkdocumenten kan ik er van uitgaan dat dit uw identiteitsgegevens zijn: D.Y., geboren op 13 september 1988 te Chakrata in de Indische deelstaat Uttarakhand, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover ik beschik en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verscheidene redenen verscheidene identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent en in India bent geboren en getogen. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben in India hebben verbleven, een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stelt ik het volgende vast: u bent geboren en Chatkrata in de Indische staat Uttarakhand, India. Uw vader is afkomstig uit Shigatse in Tibet, uw moeder is geboren in India. Sinds u klein was liep u school in de Tibetan Homes School in Happy Valley in Mussoorie, Dehradun in Uttarakhand. U zat daar op internaat en maakte daar uw middelbare school af. Vervolgens studeerde u tussen 2007 en 2011 verpleegkunde aan het Alva's Institute of Nursing Sciences in Moodbidri in de Indische staat Karnataka.

Na uw studies ging u in 2011 als verpleegkundige aan de slag in het Combined Medical Institute (CMI) in Dehradun. U nam u er op 31 oktober 2013 ontslag. U zocht uw moeder op in de plaats waar ze haar winter-business deed. Vervolgens ging u op 15 april 201 als verpleegkundige aan de slag in het Shri Mahant Indiresch Hospital in Dehradun. U gaf er op 24 juli 2015 uw ontslag.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel.'

Voor de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verscheidene regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In uw geval blijkt uit uw verklaring (CGVS pp. 7-8) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Een terugkeer naar India hoeft u dus niet te vrezen. Bovendien hebt u nergens aangetoond dat u illegaal naar België bent gereisd, meer nog, uit uw verklaringen kan ik redelijkerwijs vermoeden dat u met uw persoonlijke internationale reisdocumenten tot in België bent gereisd (zie verder).

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u blijvend lastig werd gevallen door een Indische collega die u stalkte, bedreigde en dat Tibetaanse verpleegkundigen op de werkvloer worden gediscrimineerd ten opzichte van de Indische (CGVS pp. 9-13).

Over de discriminatie die u aanhaalde, dat jullie meer nachtdiensten moeten doen, meer zware patiënten hebben, geen promotie kunnen maken en sneller van afdeling moeten wisselen, merk ik op dat deze discriminatie op zich niet voldoende zwaarwichtig is om aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te grenzen of een reëel risico te vormen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merk ik er over op dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat Tibetaanse verpleegkundigen systematisch worden gediscrimineerd in Indische ziekenhuizen of van het feit dat het verschil in werkrooster en werkzwaarte voor Tibetaanse verpleegkundigen zou zijn ingegeven door het etnisch verschil of omdat Tibetanen ballingen zijn in India en bijvoorbeeld niet omdat u nieuw aan de slag was in de respectievelijke ziekenhuizen. Ook stel ik er over vast dat u tijdens uw werk in het tweede ziekenhuis slechts één keer van afdeling, na acht maanden, heb moeten veranderen (CGVS pp. 9-13).

Over de problemen met de Indische college die u blijvend lastig viel en u bedreigde merk ik op dat u in India geen stappen hebt gezet om dit probleem te proberen op te lossen. Zo hebt u zijn gedrag nooit aangeklaagd bij uw werkgevers, hebt u nooit een klacht ingediend bij de Indische politie en hebt u nooit contact gezocht voor dit probleem met de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap of Tibetaanse of Indische organisaties. Verder merk ik er over op dat u zelfs niet kunt aangeven wat de volledige naam is van die college die u lastig viel en bedreigde en dat u zelfs nooit naar zijn volledige naam hebt geïnformeerd (met het oog op het eventueel ondernemen van stappen tegen hem). Nochtans kenden uw Indische collega's zijn naam. De redenen die u daarvoor aangaf zijn niet afdoende en bovendien stereotiep en ontwijkend van aard. Zo bijvoorbeeld, gevraagd naar waarom u in het eerste ziekenhuis nooit hebt geklaagd over het gedrag van uw collega, verklaarde u plots dat het niet zo ernstig was dat het in het begin gewoon "teasen" was. In het tweede ziekenhuis zou u het probleem met hem nooit hebben gemeld omdat het erger zou worden. De redenen die u aangaf om niet naar de politie, de CTA of Tibetaanse organisaties te stappen zijn al even stereotiep en ontwijkend van aard. U verklaarde dat u daarvoor bewijzen nodig had en dat ze niets konden doen. Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de CTA Tibetaanse ballingen in India bijstaat bij hun problemen en dat Tibetaanse ballingen bij de politie terecht kunnen voor hun problemen. Met Tibetaanse of Indische vrouwenorganisaties hebt u nooit contact gezocht. Bovendien kon u, om aan uw belager te ontkomen, u elders in India hebben gevestigd en met uw diploma werk hebben gezocht. Een stap die u ook niet hebt gezet. Uw verklaring hiervoor dat hij u had gezegd hij u overal zou vinden in India is hiervoor niet afdoende. Ten eerste is dit louter een blote verklaring die u als ontwijkend en stereotiep antwoord gaf op de vraagstelling hiernaar en ten tweede hebt u het niet geprobeerd (CGVS pp. 9-12).

Het feit dat u geen van deze stappen ooit hebt gezet, toont aan dat u dit probleem niet zo ernstig kunt hebben beschouwd dat het een aanleiding vormde voor uw vertrek uit India.

De ontslagbrief in verband met uw vertrek uit het tweede ziekenhuis is louter een kopie. Kopieën hebben geen bewijswaarde. Ze kunnen met knip- en plakwerk immers gemakkelijk worden vervalst. Zo er nog enig bewijswaarde zou aan kunnen worden gehecht, merk ik er over op dat de reden die u in uw ontslagbrief aanhaalt voor uw vertrek uit het ziekenhuis "my family problem" is.

Nergens in uw ontslagbrief haalt u de redenen aan die u tijdens de behandeling van uw asielaanvraag aanhaalde voor uw ontslag uit deze ziekenhuizen en voor uw vertrek uit India. Tot slot stel ik over uw ontslag uit het tweede ziekenhuis vast dat ook de aanbevelingsbrief van dit ziekenhuis louter een kopie is en dat u van het eerste ziekenhuis wel een originele aanbevelingsbrief neerlegt.

Verder merk ik over uw asielmotieven op dat u noch in Italië noch in Frankrijk asiel hebt aangevraagd. Van een asielzoeker die zijn 'eerste land van asiel' ontvlucht uit vrees voor een schending van zijn fysieke op psychische integriteit kan ik redelijkerwijs verwachten dat hij of zijn van zodra hij aankomt in een land dat bescherming biedt hij zich daar voor deze bescherming aanbiedt aan de autoriteiten. Dat u dat niet hebt gedaan, toont verder aan dat u niet omwille van de door u aangehaalde asielmotieven India hebt verlaten.

U heeft zodoende niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan ik vaststellen dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC, Indisch internationaal reisdocument), ook wel "yellow book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u uw reis met uw IC en met valse Singaporese en Taiwanese paspoorten hebt afgelegd en dat u deze documenten moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Ik kan er echter geen geloof aan hechten dat u een deel van uw reis met valse paspoorten hebt afgelegd. Immers, gevraagd naar de naam in het Taiwanese paspoort en de geboorteplaats er in, moest u het antwoord schuldig blijven. Meer nog, u verklaarde zelfs dat u de naam in dit document nooit hebt moeten leren en de geboorteplaats er in vermeld ook nooit hebt geweten (CGVS pp. 13-14). Gezien de reële kans op persoonlijke controle tijdens de reis is het onaannemelijk dat de smokkelaar u de identiteitsgegevens in de valse documenten nooit zou hebben aangeleerd. Op deze manier stelt hij zich u en zichzelf immers bloot aan een verhoogd risico op ontdekking en arrestatie terwijl het geslaagd overbrengen van personen van de ene plaats naar de andere de essentie uitmaakt van zijn zakenmodel.

Ik kan dan ook redelijkerwijs aannemen dat u met uw persoonlijke documenten, zijnde uw IC, van India tot België bent gereisd. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Dat uw verklaringen over de door gebruikte reisdocumenten ongeloofwaardig zijn, wordt verder versterkt door het feit dat u over uw reisweg tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ punt 31) verklaarde u dat u in Iran zeven dagen in een u onbekende stad verbleef. Voor het CGVS (pp. 13-14) verklaarde u dat u in Teheran verbleef. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u in het begin zeven dagen in Teheran verbleef en daarna twee dagen in een andere onbekende plaats. Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op. Hetzelfde geldt voor uw verblijf in Griekenland. Daarover verklaard u ook bij de DVZ (punt 31) dat u ongeveer twintig dagen in een onbekende stad verbleef terwijl u voor het CGVS (p. 14) verklaarde dat het in Athene was. Ook over uw verblijf in Italië legde u dergelijke tegenstrijdige verklaring af. Bij de DVZ (punt 31) verklaarde u dat u twee dagen in de hoofdstad van het land verbleef terwijl u voor het CGVS (p. 14) verklaarde dat u niet in de hoofdstad verbleef maar in Milaan.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen niets van bovenstaande vaststellingen. Uw ontslagbrief van uw tweede ziekenhuis en de aanbevelingsbrief ervan besprak ik bovenstaand al. U school- en studiedocumenten staven uw scholing en studies. Uw werkdocumenten staven uw werk. De foto's vormen bijkomende bewijsstukken van uw scholing en werk. De SD-kaart enkel bevat volgens uw verklaringen (CGVS p. 15) foto's van u op school en tijdens uw werk en een video van de bootreis onderweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China maar wel naar India.”.

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Immigration and Refugee Board of Canada, “China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India”, 7 July 2009”, “Tibet Justice Center, Tibet’s Stateless Nationals II: Tibetan Refugees in India, September 2011”, “Déclaration on Principles for Relations and Comprehensive Coopération Between the People’s Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003”, “Claudia Artilles, “Tibetan Refugees’ Rights and Services in India”, “OSAR (Organisation Suisse d’Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de [l’analyse-pays de l’OSAR, 9 septembre 2013”, “The Times of India, “Tibetan arrested for residing without registration”, 18 november 2012”, “Free Tibet, “How China persecutes Tibetan nuns”, “Free Tibet, “Human Rights in Tibet”, “Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008”, “Julia Hess, “Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora”, 2009”, “World Tibet Network News, “French version of the GEO’s article on Dharamsala”, October 1999”, “Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus”, “Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013”, “UNHCR, “Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - Key Findings and Recommendations”, March 2010”, “UNHCR, “Summary Conclusions on the Concept of “Effective Protection” in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers”, 9 and 10 December 2002”, “ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013”, “Le Monde, “L’Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société”, 7 februari 2014”, “CBAR, biedt India reële bescherming aan Tibetanen?, maart 2014”, “Human Rights Council, Written statement submitted by Mouvement contre le racisme et pour l’amitié entre les peuples, 25.5.14”, “Country of Origin Research and Information, CHINA-TIBET: Dissémination of nationalist messages, treatment of Tibetans holding anti-China views, consequences for Tibetans leaving illegally; restrictions on Tibetans practicing Buddhism, 29.6.2009” en “Minority Rights group international, World’s Minorities and Indigenous Peoples 2014, 3.7.14, pp. 1, 12, 148-151”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 31 maart 2017 aan dat de commissaris-generaal zelf geen documenten neerlegt aangaande de discriminatie van Tibetaanse verpleegkundigen en dat er aldus geen rapporten voorliggen “die de verklaringen van de verzoekster ombuigen”. Volgens haar is de discriminatie die zij beschrijft nochtans “volledig gelijklopend met de discriminatie die de Tibetanen in India in het algemeen aanwerven”. Zij acht het “onogelijk voor de verzoekster om deze discriminatie op de werkvloer beter te bewijzen dan via haar verklaringen”.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de ontslagbrief slechts een kopie is en dat deze dus geen bewijswaarde zou hebben, merkt verzoekster op dat de commissaris-generaal *“geen enkel rapport [toevoegt] over corruptie en fraude die deze beweringen kan ondersteunen”* en dat er niet getwijfeld wordt aan het ontslag van verzoekster. Volgens haar kan *“er niet rationeel verwacht worden date en verpleegster in een ontslagbrief de volledige redenen die aan de grondslag van dit ontslag liggen, volledig zal uitleggen”* gezien zij *“hierover discreet wou blijven”*.

Dat zij nooit hulp lijkt gezocht te hebben voor haar probleem wijst zij aan de *“delicate positie”* van *“de Tibetanen, en vooral de vrouwen [...] ten opzichte van Indianen”*, aan haar wil om haar werk als verpleegster te behouden en omdat *“haar belager haar hoogstwaarschijnlijk bedreigd [had] om geen klacht in te dienen”*. Zij wijst er nog op dat de commissaris-generaal niet aantoonde *“dat de Indiase autoriteiten of organisaties het zouden opnemen voor de verzoekster, rekening houdend met haar afkomst en de natuur van haar klacht”* en dat men *“ook in het ongewisse [blijft] over het feit of er überhaupt wel organisaties bestaan die de verzoekster hulp zouden kunnen bieden in dergelijke situaties”*.

Volgens verzoekster staat het niet indienen van een asielaanvraag in een eerste Europees land niet gelijk aan het niet bestaan van de aangehaalde asielmotieven, gezien er *“tal van redenen [kunnen] zijn die de verzoekster ertoe gebracht hebben om in België een asielaanvraag in te dienen”*.

Aangaande haar reisweg stelt zij dat *“men niet [kan] beweren dat smokkelaars telkens op dezelfde manier te werk gaan”*, dat het *“volledig aannemelijk [is] dat de smokkelaar van de verzoekster haar niet heeft gevraagd om de gegevens op de valse papieren te bestuderen, rekening houdend met het feit dat hij misschien de hele tijd in haar bijzijn was, bereid om controlevragen te beantwoorden”*, dat *“smokkelaars dikwijls een grote druk uitoefenen op de asielzoekers”*, dat het *“in die context begrijpelijk [is] dat de verzoekster haar documenten zou hebben afgegeven onder druk en deze niet zou hebben teruggekregen”* en dat *“tussen het moment van het interview op het DVZ en het moment van het interview op de CGVS heeft de verzoekster zich verder kunnen informeren en kon ze eindelijk de onbekende steden waar zij langs is geweest identificeren”*.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over eerste land van asiel. Zij verwijst vervolgens naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en meent dat aantonen *“dat in India, de Tibetanen: niet kunnen erkend worden als vluchteling en niet kunnen genieten van een bescherming overeenkomstig het Verdrag van Geneve nu India dit verdrag niet heeft ondertekend; geen doeltreffende maar een precaire bescherming genieten; geen duurzame maar tijdelijke bescherming genieten; afgezonderd leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land; gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrezend voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties”*.

Zij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande het land van herkomst

2.3. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielpcedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoeker te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5. Verzoeksters identiteit kan blijken uit haar verklaringen en voorgelegde documenten. Zij geeft aan op 13 september 1988 geboren te zijn in Chakrata, India, en de Tibetaanse nationaliteit te bezitten (gehoor, p. 2). Zij stelde dat haar beide ouders Tibetaans zijn, dat haar vader geboren werd te Tibet en haar moeder in Mumbai, India (verklaring DVZ, vraag 13A). Zij legde documenten aangaande haar opleiding en werkervaring neer, en verklaarde in India een "*Indian Registration Certificate for Tibetans*" (RC, uitgereikt door de "*Foreigners Regional Registration Office*"), een IC (het reisdocument voor Tibetanen in India), een PAN-kaart, een rijbewijs, een Green Book en een rantsoenkaart te hebben gehad (gehoor, p. 7-8).

2.6. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij en/of haar moeder, die in India geboren is, en/of haar vader, die in Tibet geboren is, bekend zijn bij de Chinese autoriteiten of stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat haar vader rond 1960 uit Tibet vertrokken is toen de Chinese autoriteiten het gebied hebben ingenomen. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeksters vader vertrokken is toen de Dalai Lama het gebied bestuurde en dus vooraleer de Chinese autoriteiten hun gezag over het gebied konden vestigen.

Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoeksters ouders niet geregistreerd werden in China, wat verzoekster ook niet betwist en evenmin legt zij enige documenten dienaangaande voor die het tegendeel zou kunnen aantonen. De Raad kan dan evenmin inzien op welke basis de commissaris-generaal meent dat verzoekster de Chinese nationaliteit zou kunnen hebben tenzij een louter speculatieve.

2.7. Het is vast rechtspraak van de Raad, die de commissaris-generaal, aldus naast zich neerlegt, dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte herhaaldelijk dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekster te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de verzoeker om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Uit de *“COI Focus: China India: De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 18 juni 2014 blijkt dat *“De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen.”*.

2.9. Voorts kan uit voornoemde informatie over de volkstelling in China in 1953 niet blijken dat verzoeksters voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien: *“Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren “in Tibet” en 1.7 miljoen Tibetanen “buiten Tibet”.*” Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *“dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen”*. Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los *“van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden”*, kan bezwaarlijk verbazen nu de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied claimden en aldus ook met alle bewoners en rijkdommen. Hoe dan ook, zoals uit de informatie kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond. Ook hieruit kan blijken dat personen die in de jaren 50 - begin jaren 60 vertrokken uit Tibet niet geregistreerd konden staan bij de Chinese autoriteiten die toen nog geen bezit hadden genomen van Tibet laat staan een administratie hadden opgezet, laat staan de registratie van de bevolking hadden aangevangen.

2.10. In de *“COI Focus: China India: De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* van 18 juni 2014 wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *“op zich, nooit een punt van discussie is geweest”*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *“verwelkomingspolitiek”* die omstreeks 1995 werd *“gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)”*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekster de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *“verwelkomingspolitiek”* bekend zijn, tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *“berouwwol”* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar voornoemde informatie voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *“Overseas Chinese Nationals”*, dan kan uit deze informatie evenmin worden gehaald dat verzoekster automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar vader in Tibetaans China geboren zouden zijn.

Dit klemte te meer nu de informatie toevoegt dat “*de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn*” en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.11. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen, is irrelevant nu verzoekster geen dergelijke naturalisatieaanvraag bij de Chinese autoriteiten heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekster van toepassing nu zij niet in China geboren is. De CGVS blijft eraan voorbijgaan dat de hoofdzaak niet is of verzoekster mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of zij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin verzoekster, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekster toont niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten. Integendeel, zij verklaart deze nationaliteit niet te hebben en stelt Tibetaan te zijn. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft of op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is geenszins het geval.

2.12. Verzoekster is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij verklaarde in India een “*Indian Registration Certificate for Tibetans*” (RC, uitgereikt door de “*Foreigners Regional Registration Office*”), een IC (het reisdocument voor Tibetanen in India), een PAN-kaart, een rijbewijs, een Green Book en een rantsoenkaart te hebben gehad (gehoor, p. 7-8). Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959.

2.13. Verzoekster verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten. Verzoekster heeft ook niet de Indiase nationaliteit aangevraagd terwijl dit mogelijk is en ook logisch zou zijn nu haar familie al generaties in het land woont. Verzoekster ligt dus zelf aan de basis van haar aangehouden staatloosheid. Hoe dan ook, India is voor verzoekster niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Residence Certificate (RC). De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Het is aan verzoekster om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekster om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Uit de informatie in het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “*COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 26 juni 2014, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en is dit beleid niet in de wet verankerd, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”).

2.15. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat voornoemde algemene instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “*gemakkelijk*” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “*Long Term Stay RC*”. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.16. Verzoekster stelt in India tot aan haar vertrek over een RC en IC te hebben beschikt en maakt geen enkele melding van enige problemen bij het verlengen hiervan.

2.17. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de situatie of het statuut van Tibetanen in India “*precair*” is. Uit de vaststelling dat RC’s een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. De Raad wijst erop dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw in India heeft gevestigd. Verzoekster toont niet aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Integendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster studeerde, werkte, India op legale wijze met haar eigen RC en IC verliet en zelf nooit beweerde omwille van beperkende bewegingsvrijheid het land te hebben verlaten.

2.18. De beweringen in het verzoekschrift aangaande “*de levensomstandigheden, discriminaties en de mensenrechtenschendingen die Tibetanen in India moeten ondergaan*” stroken niet met de “COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India” van 26 juni 2014 waaruit blijkt “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra).*”. Gelet op het voorgaande is het dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoekster heeft steeds ongemoeid en veilig in India verbleven, waar zij kon studeren en werken.

2.19. Verzoeksters asielmotieven zijn louter gesteund op persoonlijke problemen op haar werk. Haar verklaringen dat zij als Tibetaanse meer nachtdiensten moest doen, meer zware patiënten had, geen promotie kon maken en sneller van afdeling moest wisselen zijn niet meer dan ongestaafe beweringen die bovendien niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. De beweerde problemen zijn immers geenszins dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor verzoeksters leven in het land van herkomst ondraaglijk werd. Waar in het verzoekschrift aangeklaagd wordt dat de commissaris-generaal zelf geen documenten neerlegt aangaande de discriminatie van Tibetaanse verpleegkundigen en dat er aldus geen rapporten voorliggen “*die de verklaringen van de verzoekster ombuigen*”, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Overigens kan de Raad slechts vaststellen dat ook verzoekster in gebreke blijft enige objectieve informatie over discriminatie van Tibetaanse verpleegsters in India neer te leggen. Bovendien dient te worden herhaald, dat ook indien verzoeksters beweringen al gegrond zouden zijn - *quod non* – dan nog kan dit geen nood aan internationale bescherming aantonen.

2.20. Verzoeksters houding in India kan dit slechts bevestigen. Wat de problemen met een (ex-)collega betreft, merkt de Raad op dat verzoekster in India geen stappen heeft gezet om dit in India op te lossen, gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij niet eens weet wat de volledige naam van de collega is, dat zij diens gedrag nooit aanklaagde bij haar werkgevers, dat zij nooit een klacht indiende bij de Indische politie - terwijl Tibetaanse ballingen, volgens de informatie in het administratief dossier, bij de politie terecht kunnen voor hun problemen - en dat verzoekster hiervoor evenmin contact zocht met de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap of Tibetaanse of Indische organisaties (die volgens voornoemde informatie Tibetaanse ballingen in India bijstaat bij hun problemen -). Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de “*delicate positie*” van “*de Tibetanen, en vooral de vrouwen [...] ten opzichte van Indianen*”, haar wil om haar werk als verpleegster te behouden en het feit dat “*haar belager haar hoogstwaarschijnlijk bedreigd [had] om geen klacht in te dienen*”, benadrukt de Raad dat deze vage en deels hypothetische stellingen niet aantonen dat de staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Voorts verklaren deze vergoelijkningen geenszins waarom verzoekster India ontvluchtte en naar Europa trok - waardoor zij evenzeer haar werk opgaf - , alvorens zich tot de aanwezige bescherming in India (proberen) te richten.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster nooit geprobeerd heeft zich elders in India te vestigen om aan haar problemen te ontkomen terwijl verzoeker zowel in Uttarakhand als in Karnataka heeft gewoond.

2.21. De door verzoekster voorgelegde ontslagbrieven bevatten geen vermeldingen die haar beweerdde redenen tot ontslag (de discriminatie en de collega) kunnen staven. Deze brieven kunnen de door verzoekster voorgehouden problemen dan ook niet staven. Enkel kan blijken dat verzoekster haar vertrek naar het buitenland zorgvuldig heeft opgezet, onder meer haar werk eenzijdig heeft opgezegd en dat haar werkgever daarvan nota nam.

2.22. Dat verzoekster ten aanzien van India geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade koestert, wordt bevestigd door de vaststelling dat zij noch in Italië noch in Frankrijk asiel heeft aangevraagd. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het niet indienen van een asielaanvraag in een eerste Europees land niet gelijk staat aan het niet bestaan van de aangehaalde asielmotieven, gezien er *“tal van redenen [kunnen] zijn die de verzoekster ertoe gebracht hebben om in België een asielaanvraag in te dienen”*, antwoordt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, wel degelijk redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster de kans had om in Italië en in Frankrijk asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relatieveert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste problemen.

2.23. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *“het risico gevangen genomen te worden en uitgewezen naar Tibet”*, merkt de Raad op dat een vrees voor refoulement naar China gegrond is. Uit de *“COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014 blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. Voornoemde informatie vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”*. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar afkeurenswaardig, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen.

2.24. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.25. Waar het verzoekschrift aanvoert dat niet wordt aangetoond dat verzoekster beschikt over *“de mogelijkheid om opnieuw tot het grondgebied van India te worden toegelaten”*, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekster louter vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en dat zij dus een wens had te migreren. Het is dan ook aan haar om de nodige legale stappen te zetten.

Er wordt bovendien geen geloof gehecht aan haar bewering dat zij haar IC en RC tijdens haar vlucht aan de smokkelaar afgaf, waarna zij met valse documenten verder reisde, gelet op haar onwetendheid omtrent de door haar gebruikte valse paspoorten (gehoor, p. 13-14). De beweringen in het verzoekschrift dat *“men niet [kan] beweren dat smokkelaars telkens op dezelfde manier te werk gaan”* en dat het *“volledig aannemelijk [is] dat de smokkelaar van de verzoekster haar niet heeft gevraagd om de gegevens op de valse papieren te bestuderen, rekening houdend met het feit dat hij misschien de hele tijd in haar bijzijn was, bereid om controlevragen te beantwoorden”* zijn niet overtuigend, gezien een dergelijke reis met smokkelaar een uiterst precare onderneming is en het dan ook niet aannemelijk is dat verzoekster hierover zo onwetend is en/of dat zij niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar, gelet op de risico's voor haar zelf en voor de smokkelaar.

2.26. Zelfs indien alsnog zou worden aangenomen dat verzoekster haar RC en IC aan de smokkelaar te hebben afgegeven, merkt de Raad op dat niet wordt aangetoond dat zij onmogelijk een nieuwe reistitel kan krijgen. Uit de *“COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014 blijkt immers dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en dat de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard - in zoverre al van toepassing aangezien zij niet aannemelijk maakt thans geen IC te bezitten of te kunnen bezitten - onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken, temeer gezien zij nog familie heeft die legaal in India verblijven. Voorts stelt de Raad vast dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar voornoemde informatie nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, temeer nu zij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken. Verzoekster gaf overigens zelf nog aan mogelijk in India fotokopieën van haar IC en RC te hebben (gehoor, p. 9).

2.27. Gelet op het voorgaande is verzoekster niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

2.28. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij ten aanzien van India voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.30. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK